

[Ministeren for skatter og afgifter]

den udgangen af 1983 for at være berettiget til det forhøjede personfradrag.

Som bekendt er reglerne om forhøjet personfradrag til pensionister netop blevet ændret i konsekvens af gennemførelsen af pensionsreformen i sommeren 1983. Herved bortfaldt bl.a. folkepensionen til enlige kvinder mellem 62 år og 67 år og enkepensionen. I stedet udvidedes adgangen til at modtage førtidspension væsentligt. Det forhøjede personfradrag opbevares principielt kun af personer, der rent faktisk modtager pension, dvs. personer, der er fyldt 67 år, eller som er tilkendt invalide- eller førtidspension. Det var den reform, der blev indført i juni 1983, og det var både en god og logisk reform. Hvis de sociale pensionsregler ganske uændret var lagt til grund ved fastsættelsen af reglerne om forhøjet personfradrag, ville det have betydet, at enlige kvinder, der allerede var fyldt 62 år i 1983, og som derfor allerede i dette år fik skatten nedsat med det forhøjede personfradrag, igen ville have mistet dette med virkning fra 1984. Fra dette år opfyldte de nemlig ikke længere aldersbetingelsen for at modtage folkepension. Bortfaldet af det forhøjede personfradrag for de enlige kvinder over 62 år var således allerede en følge af de ændrede pensionsregler, der gennemførtes i juni 1983.

Regeringen fandt dog, at det ikke ville være rimeligt at ophæve retten til forhøjet personfradrag for personer, der allerede var tillagt dette fradrag. Derfor gennemførtes med bred tilslutning i folketinget i oktober 1983 den omtalte overgangsbestemmelse, som medfører, at de enlige kvinder, der fyldte 62 år i løbet af 1983, trods de ændrede pensionsregler alligevel beholder det forhøjede personfradrag, som de allerede er tillagt. Nu ved jo enhver, der beskæftiger sig med skatteregler, at enhver ændring i bestående skatteregler sætter en grænse et eller andet sted, og man kan altid diskutere, om denne grænse er sat rigtigt. Det, der er klart, og det, der står fast, er, at ligegyldigt hvor man sætter grænsen, er der nogle mennesker, der kommer i klemme.

Jeg er bekendt med, at også med hensyn til denne lov har vi den ganske sædvanlige situation, at der er nogle mennesker, der er kommet i klemme. Det er måske lidt mere dramatisk ved denne lov, hvor loven blev vedtaget så sent på året i 1983, at der er nog-

le personer, der har følt sig skuffede. Men selv ved vedtagelsen af det lovforslag, som er til behandling nu, undgår man ikke, at mennesker kommer i klemme, nemlig personer, som måske har sagt deres stillinger op for adskillige år siden i den sikre forventning om, at de, når de blev 62 år, kunne oppebære en ekstra pension, og måske ikke behøvede at spæde til til en beskeden pension med deres sparepenge. Her ville de få et større personfradrag, og disse mennesker er jo også omfattet af de ændringer, der er blevet lavet i juni.

Uanset dette mener jeg ikke, at man bør fjerne sig yderligere fra det rigtige princip om, at kun pensionister kan få skatten nedsat med det forhøjede personfradrag. Desuden synes jeg, at det er vigtigt at komme væk fra det princip, at det alene bevares for visse enlige kvinder ud fra ganske objektive kriterier, og at disse kvinder alligevel så skal tilkendes et fradrag, som andre med samme eller med større behov er afskåret fra. Enlige mænd f.eks. har slet ikke den fortrinsstilling, på trods af at der både kan være samme og betydelig større trang.

Hvis dette lovforslag gennemføres, vil det koste cirka 125 mill. kr. Det er altså penge, som der må flyttes rundt på inden for den sociale sektor, og det vil sige, at man vil komme til at stå og mangle 125 mill. kr. til de ordninger, vi har inden for sociallovgivningen, og som er bestemt af trangkriteriet. Det er dette lovforslag jo ingenlunde. Regeringen kan derfor ikke gå ind for den foreslåede generelle udvidelse af den personkreds, der tillægges det forhøjede personfradrag. Dette vil jeg gerne understrege, samtidig med at jeg vil fremhæve, at vi naturligvis har den største forståelse for, at der er nogle persongrupper, som i denne lov og i andre love rammes noget tilfældigt af lovændringer.

Tastesen (S):

Socialdemokratiet mener også, at det var en rigtig beslutning, der blev truffet i forbindelse med førtidspensionsforliget, at afskaffe det dobbelte personfradrag for kvinder mellem 62 år og 67 år. Når man går ind for ligestilling mellem mænd og kvinder, var det logisk, at det problem blev klaret i forbindelse med denne reform.